

morgun. Eisini vóru vit eitt skifti í B36 húsinum og Gamla Klubba. Tá var tað soleiðis, at diskotekini lótu aftur longu klokkan 01, og fólk høvdu ikki hug at fara til hús longu tá, tey vildu gjarna leingja náttina eitt sindur afturat í jazzinum, sum helt á heilt til klokkan 04. Men tað, sum tey flestu kanska ikki góvu sær far um, var, at man faktiskt skuldi hava teknað seg sum lim í Jazzfelagnum fyri at koma inn, tí tað var jú ikki nakað alment tiltak. So tað vóru mong, sum vórðu vend í hurðini. Tá vóru vit onkuntíð skýrd »kommunistar«, »kapitalistar« ella »hatta helvitis pakkið úr Hoydølum!!«

Í 1977 var eg eisini við til at stovna plátufelagið Tutl.«

Í útlegd í 24 ár

Tú hevur búið 10 ár í USA, hvussu hongur tað saman?

»Til eina konsert í USA í 1979 hitti eg eina gentu, sum var komin at lurta eftir okkum. Hon gjørdist unnusta mín og kom við okkum á konsertferðina.

Summarið 1980 fór eg so yvir

aftur til USA at vitja hana. Tað var meiningin, at tað bara skuldi vera tann summarfrítíðin - men eg kom at vera verandi, og unnustan gjørdist við barn. Eg var har í 10 ár, og vit fingur triggjar synir saman.

Eg las við universitetið UMass í Boston, fekk bachelor í »liberal arts«, har ein triðingur var tónleikur og restin eitt nú filosofi, sálarfrøði, søga og teldufrøði. Síðani tók eg læraraprógvið uppá tvey ár við sama universitet. Pengarnar forvann eg við at arbeiða sum timburmaður. Tað var nú ikki soleiðis, at man varð spurður um, hvørt man var lærdur timburmaður, nei, tað var bert ein spurningur um taka ein hamara í hond og arbeiða - og tað lá væl fyri.

Seinni, í 1990, gjørdur vit av at flyta til Danmarkar. Tað var tí, eg vildi hava, at synirnir komu at uppliva okkurt annað enn bara USA í teirra uppvøkstri. Orsøkin til, at tað júst bleiv Danmark, var, at tað var so at siga mitt ímillum. Kona mín hevði ikki hug til at flyta til Føroya, tí tað var alt ov smátt til hennara, men Danmark kundi

hon góðtaka.

Tað kom til einkis okkara millum í 2001. Hon býr í dag enn í Danmark eins og synirnir. Eg havi gott samand við bæði hana og synirnar.

Í 2003 flutti eg til Føroya, har eg hitti mína núverandi konu, sum er 14 ár yngri enn eg. Vit búgva í Nólsoy og hava tvey børn saman, sum eru 5 og 1 ára gomul - sami aldur sum bæði abbaðørnini hjá mær. Eg verði sjálvur 59 ár í summ- ar.

Eg starvist dagliga sum lærari í Sankta Frans Skúla.«

Kvonn

Hvat gert tú við tónleik nú?

»Tað er bara bólkurin Kvonn í lýtuni. Vit hava givið tvær útgávur út við bólkinum higartil. Vit ferðast javnan uttanlands at spæla, tó ikki á so langar konsertferðir sum áður. Við í bólkinum eru Kristian, Sharon, sonur teirra Mikael, Angelika Nielsen og eg sjálvur. Angelika spælir veruliga væl violin. Hon ger eisini frálík lög. Hon spælir nógv og heldur soleiðis alla tíðina sítt violinspæl viðlíka. Øðrvísi er

kanska við mínum mandolinspæli. Mandolinin kann væl hanga í fleiri vikur, uttan at eg nerti hana - og tað er tað sama við gittaranum. Tey trý, Kristian, Angelika og Mikael eru meiri professionel. Spælið fellur teimum helst lættari enn hjá mær og Sharon, eftirsum vit bæði hava hvør sítt lærarastarv at røkja og tí ikki hava so nógv tíð til venjing um dagarnar.

Eg havi havt framúr gott samstarv við Kristian. Hann hevur eitt fantastiskt undirspæl, sum ongan tíð er tað sama - tað er litríkt og spennandi. Og so er hann eisini arbeiðssamur og hevur altíð yvirskot til at fortelja skemtisøgur til konsertirnar.«

Spælismaður burturav

Hvat er tín drívmegi?

»Tað er at dáma at spæla, tað er medisín fyri sálina. Tað er deiligt at kunna gleða seg sjálvan og onnur við tónleiki og at kunna uppliva tónleikin sum altjóða mál. Sum komponisturin Bela Bartok einaferð segði, er fólkatónleikurin sum ein slípaður diamantur - tað

finst neyvan nakar reinari musikkformur.

Spælیمانstónleikur er tíverri nógv staðni blivin akademiskur - men ikki t.d. í Hetlandi, har tónleikurin meiri er integreraður partur av mentanini. Har hava tey undirvísingartilboð av siðbundnum spæli í skúlunum, og tað sæst aftur í mentanini. Tú kanst t.d. sita á eini krógv og spæla hendan tónleikin, og øll meta teg at vera fult integreraðan part av samfelagnum.

Eg minnst einaferð, vit spældu í einum lítlum kafeteria í Hetlandi. Tað var í 80'unum, júst tá punkmusikkur var í hæddini. Har sótu nakrir punkarir. Vit hildu, at teir fóru at rýma, so skjótt vit fóru at spæla, men nei, teir vóru faktiskt komnir fyri at lurta eftir spælیمانstónleiki. Slíkt gevur íblástur.

Men annars eri eg spælismaður burturav, og tað fari eg altíð at vera.«